

TÁBORI MELLÉKLET

2005

GYERMEKTÁBOROK, PÁNYOK

I. 2005. július 24-30.

II. 2005. augusztus 07-13.

„Jó ez a tábor, de kevés. Egy hét kevés.”

A legemlékezetesebb pillanatok a táborból? Talán második nap volt, egy kislány odajött hozzám, megölelt és adott egy pusztit – csak úgy. Meg amikor két lány elhívott sétálni, s elmesélték, hogy előző nap az úr mellett döntöttek, letették bűneiket, s arról beszéltek, hogy mennyire boldogok most. Ezt nem is kellett nagyon mondaniuk: egyszerűen látszott rajtuk. A nehezebb pillanatok közül pedig legelőször mindig az jut eszembe, amint utolsó este kint ülünk egy pokrócon, s az egyik kislány megkérdezi: mit jelent az, hogy hinni valamiben? Magamban imádkozni kezdek, mert ez a kérdés még soha eszembe se jutott, s nem tudom megfogalmazni. Az Úr viszont másnak megadta a bölcsességet, s így nem maradt válasz nélkül a kislány.

Az idei táborban közösen fürkészttük a teremtett világot: a csillagokat, növényeket, állatokat. A délelőtti előadások rámutattak, hogy ilyen csodálatos, jól megszerkesztett mindenséget a véletlenek nem tudnak létrehozni, erre csak Isten képes. A legpróbb

részletig tökéletesnek teremtette meg a növényeket, ösztönt adott az állatoknak, s az embernek is kijelölte útját. Az előadást követő csoportfoglalkozáson lelkesen meséltük egymásnak a gyerekekkel, hogy kinek mi volt a legmeglepőbb, mert megdöbbentő érdekességekből sok elhangzott. Persze más is történt: állatokkal, növényekkel ismerkedtünk, teszteltük szaglásunkat, tapintásunkat, szívárványt hoztunk létre, beszélgettünk és beszélgettünk... ahogy ment előre a hét, úgy váltunk egyre inkább egy csapattá, és őszintén tudtunk megnyílni egymás előtt, feltenni a kérdéseket önmagunknak és másoknak. Szó volt bűnökről, megtérésről. Most is csodálatos volt hallgatni, ahogy „kisgyerekek” arról számoltak be, hogyan változtatta meg az Úr Jézus az életüket.

Délutánonként Bagyinszki János és Marika jóvoltából egyéb ismeretekre is szert tettünk: megtanultunk térképet olvasni, felkészülni egy kirándulásra és azt is, hogy mi a teendő vihar esetén, vagy miről ismerhető meg egy veszett

állat.

Délelőttönként bábjátékkal Timi és Tomi vezette be az előadásokat, esténként pedig mesét láthattunk, hallhattunk: puszi kutya legújabb kalandjait, a nagyravágó virág esetét. A tanulságot közösen vontuk le, s lefekvés előtt még egyszer, magunk közt kitérgyaltuk.

A játékból is bőven kivettük a részünket. A fiúk rendszeresen elvonultak a sportpályára focizni, mi lányok meg hintáztuk, a köteleken szórakoztunk vagy elmentünk sétálni. Esőben előkerültek a társasjátékok és mesekönyvek. Közösen is voltunk kirándulni: ekkor került sor a szöcskefogó versenyre. Hát, a lányok nem ebben a feladatban szerepeltek a legjobban.

A csoportok nemcsak ekkor mérték össze ügyességüket. Volt nyílt terepi számháború – sokunk kedvence –, vizeslufi-röplabda, cukorkakeresés, kirakó, leshelykészítés, kérdesz-felelek állatokból, vízibombacsata és még sok minden más. De egyet még muszáj megemlítenem, hiszen

évről évre az egyik legizgalmasabb feladat az éjszakai akadályverseny. A megmértetések között szerepelt bátorságpróba, csillagképek felismerése, százlábú menetelés, lajhármászás – ha már úgyis fürkésztük az állatokat. Természetesen a csoportvezetők is részt vettek minden mulatságban, de olyan is akadt, hogy egymással mérköztek meg a férfi- és nőtestvérek. A gyerekek pedig ilyenkor hatalmas lelkesedéssel szurkoltak sajátjaiknak.

Hét végén aztán a legügyesebb csapat akkora tortát kapott, hogy csak segítséggel tudták megenni az egészet. Persze mindenkinek jutott valami meglepetés. Ekkor került sor az egyéni versenyek – sakk és ping-pong – győzteseinek

és a legtöbb talentumot összegyűjtők jutalmazására is. Ezen az utolsó estén minden csapat egy-egy jelenetet adott elő a Bibliából, amelyben állatok szerepeltek: Jónás történetét, Elizeus esetét a gyerekekkel, a jeruzsálemi bevonulást és másokat. Sokat énekelünk a tábortűz körül, igaz, amúgy is: az előadások előtt, a csoportfoglalkozáson, vagy csak úgy.

Ekkor mondta el nekünk Pető Albert és Guba Pisti annak a halálraítéltnek a történetét, aki nem fogadta el a kegyelmet, s ekkor kérdezték meg a gyerekektől, hogy ők elfogadják-e. Az Úr egész héten dolgozott a szívekben: sokan feltették kezüket az Istenhez való közeledésre hívó szó hallatán, vagy adták át életüket neki. Hála legyen urunknak értük és a többiekért is, mert mindenki úgy térhetett haza a táborokból, hogy jobban megismerte Istenünket, s tanulhatott tőle, ha csak résnyire is megnyitotta fülét és szívét. Mi is, én is.

Horváth Krisztina,
Budapest

És egy kis tallózás a véleménydobozból:

„Minden nagyon tetszet, mert sokat tanultam Istenről. Ide jövőre is el szeretnék jönni. Ennél jobb táborban nem is voltam, tényleg! Azt hiszem, hogy rossz lesz, mert nem ismerem senkit. De nagyon sok barátot szereztem.”

9 éves

„Jó ez a tábor, de kevés, egy hét kevés.”

9 éves

„Ez volt a legjobb tábor. A bátorsági próbán egy kicsit megijedtem.”

10 éves

IFI I. Tábor, Pányok, 2005. július 17-23.

„Maradjatok itt és vigyázzatok én velem.” Mt 26,38b

– Csoportvezetői szemmel –

A múlt évben csoportvezető voltam a fiatalabb korosztály számára szervezett ifjúsági csendes héten Pányokon. Jó volt a hívő testvérekkel együtt szolgálni, eltölteni egy hetet. Sok belső harcomba került, hogy elvállaljam a csoportvezetést. Mentegetőztem, kifogásokat kerestem, és volt, hogy úgy éreztem, ígét kaptam arra, hogy ne vállaljam el a vezetést. Be is számoltam erről egyik táborvezető testvéremnek, aki nem értett velem egyet. Úgy láttam, nem vagyok rá alkalmas, nincs hozzá elég tudásom, a lelkiállapotom sem megfelelő, az anyagi körülményeim sem engedik meg. Minden az ellen volt, hogy elmenjek. Mégse mertem nemet mondani. Tudtam, ez engedetlenség lenne a részemről. Nem lenne nyugalma a lelkemnek, ha nemet mondanék.

Egy hónappal a szolgálat előtt az Úr megfenyített. Számonkérte rajtam könnyelmű ígéreteimet, szavaimat, amiket Neki mondtam. Ez a fenytés javamra vált. Újra előkerült, a kérdés: Vállalom-e a csoportvezetést? Kértem vezetést az Úrtól, és ezt az ígét kaptam: *„Vigadozzanak a kegyesek tisztességben; ujjongjanak nyugvó helyükön. Isten-dicsőítés legyen torkukban, kétélű fegyver kezeikben”* (Zsolt 149,5-6).

Pányok nekem és a testvéreknek egy nyugvóhely, ahol együtt lehetünk, dicsérhetjük együtt az Urat, és egyben harcmező is, ahol harcolhatunk testvéreinkért, és leendő testvéreinkért. Isten minden gátló körülményt,

akadályt elhárított az útból. Nem egyszerre, hanem apránként. Köszönöm Neki ezt a gondoskodást.

Pányokon, a hét elején úgy éreztem, semmi nem jön össze. Sok munkára volt még szükség a táborban ahhoz, hogy fogadni tudjuk a fiatalokat. Kisebb-nagyobb kellemetlenségek is történtek velem. Isten azt mutatta meg nekem, hogy ha különböző dolgok leterhelnek, elcsüggesztenek, akkor vegyem fel a harcot a csüggedés ellen, és a leterhelő gondolatok ellen.

A csoportomban lévő fiatalokat hamar megszerettem. A kezdeti nehézségek után a csoportbeszélgetések tartalmasabbak lettek és gördülékenyebbek. Jó volt észrevenni, amikor „megérintett” az ige egy-egy fiatait.

A hétfői napon a számháború alatt alaposan beütöttem a térdem. A szerdai kiránduláson ennek ellenére szerettem volna részt venni. Aznap reggel ezeket az igeverseket olvastam:

„maradjatok itt és vigyázzatok én velem” (Mt 26,38b). *„Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen”* (Mt 26,41).

Maradtam, és próbáltam az időt csendességben, imádkozva tölteni.

Egyik délelőtti előadás előtt azt kaptam az Úrtól, hogy kérjük a Szent Lelket az Atyától, hogy elevenítse meg az előadást és a csoportbeszélgetéseket. Ez ige alapján: *„Ad a ti mennyei Atyátok Szent Lelket azoknak, a kik tőle kérik”* (Lk 11,23). Miután imádkoztunk ebben

a szellemben, az előadáson tapasztaltam is az Úr Szellemének a munkáját.

Felemelő volt testvéri közösségekben lenni a héten, együtt tuskodni az előadásokért, evangélicizációs alkalmakért, felvállalni egymás terhét. Áldott hetünk volt.

Amíg én távol voltam, több dolog történt otthon a családjamban.

Édesanyám és Édesapám a család gondjait egyik este az Úr elé vitte, mert nem talált megoldást azokra. Édesapám aznap éjjel egy álmot látott, ami egyértelműen tanácsolta a problémáinkkal és a jövőnkkel kapcsolatban. Válasz volt ez az Úrtól.

A távollétem által az Úr elősegítette azt, hogy szüleim elmenjenek a házi imaközösségbe. Hosszú idő után először voltak ilyen jellegű alkalmak. Jó tapasztalatokkal tértek haza.

A húgom felhívta egy régi ismerősünket, aki annak idején pár hónapig járt a gyülekezetbe, és a házi alkalmon is megfordult néhányszor. Sikertelt vele újra felvenni a kapcsolatot több hónap után.

Hálás vagyok mindazért a mi Istenünknek, amit végzett Pányokon, otthon és az én szívemben is ez alatt a néhány nap alatt.

Sok erőt, és kitartást kívánok minden testvéremnek, aki a szolgálat terhét felvállalja, először otthon a családjában, azután a szűkebb testvéri körben, majd a gyülekezetben és végül a munkahelyén, vagy abban a környezetben ahová Isten állította!

Dicsőség a mi hatalmas megtartó Urunknak!

Bálint Géza, Békéscsaba

IFI II. Tábor, Pányok, 2005. augusztus 14-20. A fa alatt hagyott terhek

„Szeretem ezt a tábort. Főleg azért, mert lelki testvérekkel vagyok körülveve... de hát ez mindenkinek jó érzés! Amikor a többiek elfogadják szeretetben a másikat, olyannak amilyen. Persze ez nem azt jelenti, hogy azt csinálsz amit akarsz, mert a rosszat nem nagyon tudod megtenni. Legalább is nem sokáig bírsz képmutatónak lenni vagy álarcot hordani, mert nem fér meg egy helyen a két lelkület. Ahol erősebb Isten jelenléte, mely az ottlévő emberek életében megnyilvánul, onnan előbb-utóbb a Sátán menekül. Igen! Ezt tapasztaltuk meg a hét folyamán. Láthattuk, hogy nem egy szív tört össze, mert felismerte, hogy élete a kárhozatba fut, vagy hívő életek újultak meg, megszabadulva rég melengedett bűnöktől. Ezek a terhek ott

maradtak... a gyönyörű, fenyvest is büszkén hordozó hegyek között. Abban a kis völgyben...? Nem, ez nem a falut terheli... A kereszt tövében vannak. Az Úr Jézus hordozta, Ő halt meg érte.

Ahogy látom Isten munkáját a körülöttem lévő fiatalok életében, tapasztalom kegyelmét, amely közeli, konkrét és valóságos, akkor bennem is újra helyére áll az Ő értékrendje.

Mi az, ami igazán fontos, maradandó, előre visz, és építi Isten országát!

Miért is hagytam volna ki ezt az áldott hetet?”

Simon Vivien, Miskolc
(Idézet a Miskolci Baptista Gyülekezet
Üzenet c. újságjából)